

18-10-2021

Svoje potěšení musím nacházet nad časem ...
třebaže se svět mé radosti hroší
a ve své hrubosti neví, co chci říci.

R. Obdivuhodný

Bauhaus

V „ENCYKLOPEDICKÉM SLOVNÍKU LÉKAŘSKÝCH VĚD“ DEFINUJE G. TOURDES „ZNAKY EROTICKÉ POVAHY“ TAKTO: „PROTÁHLÝ OBLÍČEJ, ŠPIČATÉ A NÁPADNÉ ZUBY, HODNĚ VLASŮ, ZVLÁŠTNÍ HLAS, POHLED A VÝRAZ A DOKONCE I CHARAKTERISTICKÝ PACH.“

ANGLICKÝ VAMPIROLOG MONTAGUE SUMMERS UPOZORŇUJE, ŽE BY SE TENTO POPIS HODIL PRÁVĚ TAK DOBRĚ NA UPÍRA.

UPÍR JE TAKÉ SKUTEČNĚ PŘEDEVŠÍM TVOR EROTICKÝ. „OBĚT“, KTEROU JEJÍ PARTNER, JEHOŽ ÚTOČNOST JÍ VŽDY DĚLÁ DOBRĚ, OČAROVAL A UVĚDL DO TRANSU, HO VIDÍ JAKO NEODOLATELNÉHO NETVORA: „KAŽDÝ MÁ SVÉHO NETVORA, MUŽ ŽENU A ŽENA MUŽE,“ ŘÍKALA SLEČNA DE LESPINASSE.

TENTO NETVOR VYSÁVÁ JEJÍ ČI JEHO ŽIVOT, DECH I KREV; VYPADÁ JAKO ČLOVĚK, JEHO NADLIDSKÉ SCHOPNOSTI HO VŠAK ZÁROVEŇ ČINÍ NELIDSKÝM. PATŘÍ DO NAŠEHO SVĚTA, ALÉ I DO NĚJAKÉHO JINÉHO: NENÍ SNAD MRTVÝ?

KREV A SMRT, EROTIČNOST A STRACH JSOU NÁPLNÍ SVĚTA UPÍRŮ.

UPÍR PŘEDSTAVUJE MOŽNOST V NEMOŽNOSTI, ŽIVOT, JENŽ JE MOŽNÝ VE SMRTI, SMRT, JEŽ VSTUPUJE JAKO ŽIVOUČÍ PŘÍTOMNOST DO ŽIVOTA. PŘEDSTAVUJE NEJHLUBŠÍ TUŽBU ČLOVĚKA: PŘEŽÍT SVOU SMRT.

černé rty na bílé tváři

První záběry poetického hororu "The Hunger" (Hlad), Tony Scotta, doprovází vystoupení skupiny BAUHAUS. Za mřížemi, v pulsujících světlech diskotéky, zpěvák Peter Murphy, přestrojený za upíra, recituje slova písně "Bela Lugosi Is Dead". Ve stejné chvíli, si v davu dvojice upírů, Catherine Deneuve a David Bowie, hledají své oběti....

Bela Lugosi

herec maďarského původu, který hrál ve filmu "Dracula", z roku 1931 a zemřel jako šílenec na svém gotickém zámku, plně se stotožňující s postavou, kterou předtím hrál....

Koncem roku 1977 působil krátce v anglickém městečku Northampton, nazývaném "Mekka zločinců", soubor THE SUBMERGED TENTH, ve kterém dělali své první hudební krůčky basista David JAY a bubeník Kevin HASKINS. Skupina se po třech letech rozpadla, ale hudebníci, ačžichž byla smínka, velice brzy založili vlastní skupinu - the CRAZE. Tehdy se k nim připojil kytarista Daniel ASH a o něco později i zpěvák Peter MURPHY. Název the CRAZE zakrátko nahradil BAUHAUS.

O rok později, na jaře 1979, vydává nezávislá firma Small Wonder Records, skupině první maxi singl "Bela Lugosi Is Dead". Debut byl tak úspěšný, že Ivo, šéf tehdy zakládané firmy 4AD, je angažoval mezi své první projekty. A tak v roce 1980 u firmy 4AD postupně vydávají singly "Dark Entries", "Terror Couple Kill Colonel", "Telegram Sam" a nakonec album "In The Flat Field".

Album svou dramatictostí a originalitou, zajistilo kapele spoustu příznivců. Dodnes je někteří považují za nejlepší. O tom by se však mohlo diskutovat.

"Oblákl jsem si kabát s bubnů
a tančil před tvýma očima...
naplním tě motýli,
korunuji korunou krále,
budeš šťastná v noci plné nervů,
protože strach dodává odvahu křídla,
STRACH dodává odvahu křídla....
Vyvstřej své srdce vzletnou písní,
přetní ty provázky

na kterých tě vodí jako loutku..."
/ Duch / "Spirit"

maska

Je lék proti strachu. Ikdyž nemá moc potlačit zlo, může je alespoň převzít na sebe a tím se stává nebezpečnou. Ale ten, kdo ji nosí za rituálních okolností, podle pravidel, se tím stává nejen nedotknutelným, ale může do ní vlít to, co ho děsí a tím to ze sebe vypudit. Přenesení je nezbytné, neboť neznámé nemůže do vědomí dospět jinak, než že se přemění ve vnější věc.

Hudba BAUHAUSU, zpočátku syrová, byla bohatší od alba k albu. Díky stále rostoucímu zájmu veřejnosti, skupina v roce 1981 podepisuje smlouvu s firmou Beggars Banquet, u které už předtím nahrála album "Mask". Záměrem bylo rozšíření okruhu posluchačů, díky firmě, která měla tradiční obchodní síť.

V roce 1982 natáčí další album s názvem "The Sky's Gone Out". To už skupina výrazově dozrála, vyvinula se, rezignující dříve agresivitu a mnohem více experimentuje v oblasti vytváření nálad.

nebe zmizelo- nebe, nebe

nebe zmizelo

Album "The Sky's Gone Out", bylo nazváno orgií v galerii umění a o trojdílné kompozici "The Three Shadows", co se na něm nachází, napsal recenzent týdeníku Sounds mimo jiné i tohle: "V první instrumentální části jsou vítr, vrány a Macbeth, druhá část by mohla být hudebním doprovodem ke spaghetti-westernu, který by režíroval Luis Bunuel a třetí část připomíná kompozice, co by zkomponoval Bertold Brecht, kdyby byl pacientem ústavu pro duševně choré."

"...Kdo se nemění, jako ty se měníš
v rybu
ne, nikdo další, ale znamení ryby,
visí na dětském těle jako larva,
vlny života v konzervě,

/ Při stíny, III. část /

Tahle slova znějí ironicky,
ale vystihují atmosféru hudby,
kterou tu hrají...

"Three Shadows"

Prvních několik set exemplářů poslechně jmenovaného alba obsahovalo dodatečně ještě koncertní album "Press The Eject And GIVE Me THE Tape"

(vše v ceně jednoho LP !)

Deska byla později vydána samostatně a obsahuje skladby z různého období, všechny výborně zahrané, ohromující svou dynamikou a ATMOSFÉROU. Dokonale to zachycují filmy z koncertů. (O nich bude řeč později.)

BAUHAUS mimo jiné hráli i vlastní verze skladeb, převzatých od jiných autorů, např. T.Rex (Telegram Sam), Davida Bowieho (Ziggy Stardust), Johna Calea (Rosegarden Funeral Of Sores) či Briana Ena. Enovi skupina určitě vděčí za mnoho, podobnost jeho prvních alb s některými skladbami Bauhausu je zcela zřejmá.

Během několika let dosáhla kapela světového úspěchu a popularity. Absolvovala několik turné po Evropě a USA.

"Utíkám bez rozvahy,
kvůli kritickým potřebám,
co mi nesahají po kolena,
když si nalhávám v šedivých snech,
nevím, jak z toho vyjít ven..."

V roce 1983 se objevilo páté album nazvané "Burning From The Inside", jehož předzvěstí byl výborný singl "She's In Parties"

Deska byla logickým krokem po experimentujícím a místy šokujícím "Nebe zmizelo" a je zajímavým počinem. Stylisticky je velice různorodé a bohaté - jsou tu i kompozice založené na neúnavně se opakujícím motivu, cílem něhož bylo vytvoření takřka klaustrofobické atmosféry.

King Volcano

"OSAMELÍ LIDÉ VZPLANOU JAKO SVĚTEL"

"...jen my jsme čistí..."

Ale přesto deska tvoří vyjimečně dobře skloubený celek. Je jistě méně překvapivé, než skvělé "The Sky's Gone Out", ale je i Shrnutím možností skupiny - a zároveň jejím

epitafem.

Brzy po vydání desky, skupina prakticky přestala existovat. Její členové se už dříve snažili realizovat vlastní nápady a pravděpodobně se tak rozhodli, aby dosáhli nezávislosti. Můžeme-li však někdy mluvit o přátelském rozchodu, bezpochyby o něj šlo v případě téhle skupiny.

/ podle M.M. /

V roce 1983 vydávají ještě 4AD maxi singl s označením "4AD"/BAD 312, který je kompilací dříve vydaných singlů,

firma Beggars Banquet zase v roce 1985 dvojalbum "Pauhaus 1979-83", shrnující celou hudební kariéru souboru.

Dalším námětem by byly sólové projekty, ale to je už jiná kapitola.....

NADĚJE / Hope /

Tvé ráno, chtěl bych být
zářivější
Poruš hranice,
roztřeš zákony
budeš mít spoustu času nazbyt

target video

Je záznam z koncertu BAUHAUSU na Londýnské universitě v roce 1981. Nádherná podívaná, i když kvůli špatnému osvětlení, jde jen těžko rozeznat všechnu tu brilantnost, co tu skupina předvádí. Pete Murphy skvěle tančí svůj nosferatský tanec a obývá tělo nepředstavitelným způsobem.

BAUHAUS tu hraje většinu svých starých hitů / vynikající je třeba "Dancing" se saxofonem D. Ashe / a navíc taky fantastickou B stranu singlu "Bela.." - "Boys". Fascinující je závěr koncertu, kdy "Telegram Sam" přechází v "Dark Entries".

Stín světla

SHADOW OF LIGHT

Vynikající dílko: hudebně, vizuálně i obsahem. Jako úvod je tradiční kousek "Bela Lugosi Is Dead" a Murphy, zahalený v mlze a černé kapuci, je výbojný, teatrální, extraordinární účinkující. Skupina připomíná chameleony a stejně jako jejich největší vzor - David Bowie, mění svůj vzhled skladbu od skladby.

Živý materiál je dynamický, počínaje "Rosegarden Funeral Of Sores", přes divoké "In The Flat Field" až po ponuré "Hollow Hills". Prostě fascinující podívaná - Bolešův "Telegram Sam" je přímo **KINETICKÝ**.

"Ziggy Stardust" zase jakoby nabíťelektřinu.

Vystoupení nádherně ilustruje podzemí a koncert vrcholí, když fanoušci Murphyho prostředkem a odnáší cdbobou pryč. zahalí

Kazeta navíc obsahuje filmy ke skladbám "Spirit", "She's In Parties" a "Mask"-video, noční můře, u kterého se člověk opravdu bojí.

Každý příznivce BAUHAUSU na video vidí, jak talentovanou skupinou individualistů byli.

BAUHAUS už neexistují, ale jejich **VIZE** žijí dál ...

P.S.

HEAVEN DOWN HERE '84/85

archiv

Greg Fasolino

malý film z pozůstatosti.

THE SISTERS OF MERCY

některé 12" EP: Temple Of Love/83
The Reptile House/83
Body And Soul/84 M.R.
Walk Away/85 M.R.

SKupina vznikla v roce 1980 a zpočátku ji tvořili jen dva muzikanti-Gary Marx a Andrew Eldritch.Říká se,že nejdříve vymysleli skupině jméno,pak si vzali odpovídající oblečení a až na konec,s vlastními prostředky natočili malou desku.O několik měsíců později se k nim přidal baskytarista Craig Adams a v téhle trojici začli koncertovat po klubech.Celkem v krátké době si získali spoustu příznivců,pozornost tisku a gram.firem.Ale Eldritch s podepsáním kontraktu s žádnou z nich nijak nepospíchal,jakoby čekal na lepší příležitost.

V té době vycházely singly a maxi pod hlavičkou SISTERS OF MERCY a dostávaly se mezi bestselery žebříčků nezávislých.

Po vydání jednoho z nejvýznamějších maxi-singlů "The Reptile House",v červnu 1983 soubor přibral do sestavy dalšího kytaristu Wayena Husseyho.V tomhle kvartetu (+ aut. bubeníka nazvaného Dr. Avalanche) podepsali v létě roku 1984 kontrakt s firmou WEA,ale za vlastních podmínek.Jednou z nich bylo i vytvoření vlastní značky MERCIFUL RELEASE, kterou bude WEA pouze sponzorovat.

Eldritch:"O spoustě nezávislých je možné mluvit jako o amatérech,udělali jsme vše,co bylo v naší moci,abychom dosáhli profesionality,při zachování si vlastní kontroly."

Na jaře roku 1985 se objevilo první album s názvem "First And Last And Always".....
(Ale to už by byl další článek)

s „milosrdnými sestrami“ na návštěvě hadího doupěte

od R.R. Conroye

Jo, vím o tom, že si každý dělá slizký vtipy ze Sisters Of Mercy, ale taky vím, co je k tomu vede - "Anaconda", "Reptile House" apod. - říkají si o to. Tuhle metaforu pochopíte snáze po shlédnutí jejich koncertu.

.....plazí se pod přístrojem, nekonečně valícím umělou mlhu, jako trio příšer s lidskou podobou. Když zaduní bicí a reflektory zablikají do rytmu, Andrew Eldritch se odkrade do středu podia a začne se škrábat na mikrofon. Když od něho podstoupí, začne poskakovat a kroutit se, podobaje se kotře, připravené zaútočit. Show efektně vyjadřuje tu správnou náladu, vytvořenou na desce

Hudbou jsou smutní a nepřístupní. Svým hraním se dostali přes kavalrády drahokamů až k teď již legendární vlastní verzi "Gimme Shelter" a "Emma", nespoutaně morbidní "Knocking On Heaven's Door" a neobvyklou psycho-recitovanou "Louie Louie". Velkou pozornost vzbudilo debutové album "First And Last And Always" u firmy Elektra. Já sám nepovažuji tohle album za tak slabé, jak každý říká. Je fakt, že producent Dave Allen uhladil celou produkci /jak to udělal s novými Associates a The Cure/, ale materiál na albu je většinou tak silný, že je i jeho práci schopen přerazit. Bohužel, tento producentský nezdar a ztráta kytaristy Gary Marxe, zlikvidovaly to, co mohlo za rok udělat ze Sester světovou špičku. A tak zůstali v pozadí, jako jedna z lepších kapel temného popu.

Pověsil jsem se na Wayne Husseyho, opuštěného kytaristu Milosrdných sester, během návštěvy Otrovského Jatka /N.Y./. Zatímco na jevišti vypadá otrovsky šeredně, ve svých oblecích ve stylu Clint Eastwooda a Sergio Leonea, ve skutečnosti je malý, celkově křehce vypadající muž. Unavený, ale stále pohotový, když mluvím o fotbale, Monty Pythonovi a Madonně. Disponuje velmi úskočným a zářavným smyslem pro humor. Konec konců, tenhle rozhovor Vám teď oficiálně předkládám.....

C.: Co Tě inspiruje k napsání písně?

H.: "No, všechno co slyšíme a vidíme v TV. Ať špatné nebo dobré, všechno použijeme. Nemůžeme přesně říct, co nás inspiruje --- všechno. Jsme produktem našeho prostředí."

C.: Reaguješ jenom na atmosféru, nebo správně řečeno, na svět kolem?

H.: "Jo, je to stejný, jako když musíme poslouchat desky, který nenávidíme a to nás inspiruje k tomu, atychom udělali desku, jinou než jsou ty všechny ostatní." Hodně kritiků považuje naše desky za depresivní, ale nám se depresivní nezdaří. Vidíme je jako realitu a ve většině případů optimisticky. Víím, že je to báječné zpívat o nekonečné lásce, ale je to něco, co se tak často nestává. Hodně lidí v pop. hudbě má tyhle názory a já si myslím, že my jsme o hodně realističtější, jak hudebně, tak textově."

C.: Takže Tvoje lidovky vlastně rebelují proti kategorizaci jako "smutná a zhoutná" kapela?

H.: "Nevedem rebelii proti ničemu. Jde to všechno mimo nás, dalo by se to sčůvčdnit Anrewovým hlasem, který je velmi hluboký a hudbou kterou obestírá zvláštní atmosféra. Ale nic z toho není utohé nebo uřvané. Nesouhlasíme s tím. Každý má právo na svůj vlastní názor, takže, když si to někdo o nás myslí, je to v pořádku."

C.: Vráťím se k debutovému LP, které jsem si znovu poslechl, když jsem se dozvěděl, že s Tebou budu dělat rozhovor. Co mě na něm nejvíc zaujalo, byla myslenka pokračovat v lidov tradicích.....

H.: "No, ano, vííme o dědictví rockové muziky. Máme rádi spoustu starých desek, stejně jako nových. Všechno už je v tom, všechna klišé, jsou tam. /Smích./

C.: Můžeš mi říct, která deska je Tě jako první zaujala a řekl sis: "Tohle chci dělat"?

H.: "No, první deska, kterou jsem si koupil byla "Back Home" od Anglického fotbalového týmu /smích/ v r. 1970, ne, fakt. Jak vidíš, chtěl jsem být fotbalistou a točit desky. Ale myslím si, že to byl David Bowie a T. Rex, který jsem dostal někdy kolem r. 72 nebo 71. Vidět Davida Bowiego jako "Starmana" v Top of The Pops, bylo něco, co se mnou bude žít navždy, vzpomínka.

C.: On a Bolan změnili myšlení celé generace v pohledu na pop - music, samozřejmě v Anglii. Tihle dva a Roxy Music...

H.: "Jo, stejně jako Mott the Hopples a jejich další periférní kapely, ano, ale řekl bych, že Bowie a Bolan byli největší šoky mého putertálního věku.

C.: Tak jsi se naučil hrát na kytaru. Zajímalo by mě, jestli jsi si uchoval nějaký zvuk nebo styl?

H.: "No, mám rád osnovu. Mám rád odlišné zvuky a není nic silnějšího u kytarových zvuků, než, když kytara zní dobře souběžně s melodickou linkou.

Ale je jasné, že píseň je nejdůležitější a každý zvuk, který se snažíš vyluzovat jen píseň vylepší. Ale mám žádnou příručku k hraní, kromě toho, že chci hrát rychle. Dávám přednost akustické, před elektrickou.

C.: Hraješ sólo nebo jenom doprovod?

H.: "Takhle to neděláme. Vždycky jsme měli vypracovány dva party živě, ale teď když odešel Gary a já jsem zůstal na kytaru sám, mám víc prostoru, což je dobrý, protože některé ze starších materiálů teď vypadají živě úplně jinak."

C.: Mítíš, že by se změnila kvalita práce, teď, když jsi jediný kytarista?

H.: "Myslím, že jsme neztratili kytaristu. Jediný co se ztrácí je fyzická přítomnost tohoto kousku na druhé straně podia, který spoustu věcí vytěhává, víš. Ale po hudební stránce jsme rádi, že se to stalo, protože máme víc místa v písních, aby jsme mohli stále měnit."

C.: No, obraťme list. Prý jsi byl dokonce součástí Dead Or Alive, že?

H.: "Směje se/. "No, jo"

C.: Zajímavé, protože se mi jeví každá z kapel na úplně opačném konci hudebního spektra.

H.: "Když jsem prvně dělal s Dead Or Alive, byli stále ještě rocková kapela, ale během období 2 a půl roku, se začali měnit na disco-sound a to byl hlavní důvod, proč jsem odešel. Ne, že bych si myslel, že jsme mimo toto teritorium dělali dobrou muziku, ale bylo to něco, z čeho jsem neměl radost. Psal bych písně, šli bychom do studia s producentem, který ty sezval lidi na session a nakonec by to skončilo tak, že ty jsme hráli něco, co jsme nenapsali. Prostě originální myšlenka zmizela a odešel jsem totálně frustrovaný."

C.: Ale je tu určitě nějaká podobnost mezi Sestrami a Dead Or Alive, ne? Myslím si, že jak Sestry, tak D.O.A. jsou populární kapely, ne?

H.: "Jo, jsem šťastný, že jsi to řekl, protože většina lidí to nevidí."

C.: Jasně, protože v Americe, jsou populární písničky bez myšlenkové nálady a osnovy. Lidé řadí Culture Club mezi populární kapelu.

H.: "Vznikli jsme v době, kdy rocková hudba byla populární hudba, takže pro nás je to co děláme, stále pop - hudba pro masy."

Tomu se dá trošku hůř porozumět, myslím si, že i populární hudba nemá jenom úsměvné a šťastné písně.

C.: No, Tví oblíbení asi nejsou ABBA...

H.: "Na ABBA není nic špatného.

C.: Neřekl bych, že by bylo. Jsou výborní.

H.: " Jsou."

C.: Ale jsou srozumitelnější pro Američany, zvláště, když jsme neměli čas na písně v době, kdy bodovaly v žetříčcích songy jako Virginia Plain nebo Starman. Myslím si, že dokonce i teď vypadají velmi avantgardně.

H.: " I teď si je rád poslechnu. Myslím si, že až čas ukáže jak je písnička doopravdy dobrá, samozřejmě, když vyjmu klasiky /smích/.

C.: Jak píšeš svůj materiál?

H.: " No, co se týče posledního LP, každý jsme napsali svou píseň, jak jsme chtěli. Potom jsme to doma každý nahrál a přinesli do studia. Pak se všichni čtyři sesedneme a řekneme na to svůj vlastní názor. Nahrájem to a poslední přijde na řadu Andrew se zpěvem a textem."

C.: Rád bych se Tě zeptal na pár podrobností ohledně prvního LP se skladbou "Black Planet"

H.: " No, po tom, co jsme se vrátili z Ameriky, proseděl jsem asi čtyři hodiny ve studiu a nahrával hudbu a pozadí. Celou dobu jsem poslouchal FM rádio, takže bádám, na tom má největší podíl."

C.: Našel jsem tam hodně z country - western

H.: " Opravdu? Ještě mi to nikdo předtím neřekl, protože mě country-western hudba nezajímá.

C.: Kytara zní kovbojsky

H.: " Použil jsem akustickou. Tahle píseň je opravdu příšerná, měl jsem pocit, že se to fanouškům v Anglii nebude líbit. Nebylo to pro nás typické, ale myslím, že to byl kus dobré muziky."

C.: Byla v tom změna celkového zvuku kapely. Opravdový vzestup v textech a instrumentaci ...

H.: " Myslím, že to má co dělat z mým vzestupem, vím, že jsem dobrý v této oblasti. Nejsem příliš disciplinovaný hráč, říkají, že je pro mě těžké, udržet správný postup víc jak čtvrti minuty. Rád vše krásím, rozjedu, pak změním. Stále více se uzavíráme tomu co chceme.

C.: Ale hodně fanoušků, kteří Vás znají už déle, s touthle změnou nesouhlasí

H.: " Co se týče nás, my se změnou nic nenaděláme, ale určitě nesníží sílu desky. Myslím, že musíš spojit tvrdost s uhlazeností. Chci tím říct, že na každou osobu, která zná "Anacondu" je tu dalších deset, kterým se LP líbí. Natáčíme desky, které se čím dál tím víc podobají těm, jaké jsme chtěli natáčet. Jak se mi dřívější písničky na desce líbily, teď se mi zdají nedotažené. Neuměli jsme správně pracovat ve studiu, teď už jsme se usadili."

C.: No, Tvoje "lidovky" mají určitě zvuk tzv. "Tvůj vlastní". Ale proč jsi vybral jako producenta zrovna Davida Allena?

H.: " Nikdy jsme předtím s producentem nedělali. A producenti, který jsme chtěli, požadovali spoustu peněz. Dave Allen nám byl sympatický a líbilo se nám pár věcí, který dělal. A myslím si, že udělal dobrou práci, dokud to nenatočil. A taky si myslím, že není nic špatného na pár uhlazenostech. Jediný co mi na Davidovi chybělo, bylo mixáž. Nedokázal se Sestrám vůbec přizpůsobit. Ale alespoň jsme se poučili do budoucna. Kromě toho, chceme někoho, kdo by nám udělal nějakou specifickou věc, třeba jednu nebo dvě písně. Ale myslím, že ho nikdy nenajdem."

C.: Pro mě je nejsilnější "Marian"

H.: "Pro mě taky. Bylo to opravdu instinktivní dílko. Jednu noc jsem zůstal ve studiu - ostatní se vrátili do hotelu. Během dvou hodin jsem hrál pořád dokola jednu část. Jediná věc, kterou jsme přemístily, byly bicí, ostatní jsme nechali jak bylo. Pak jsem nechal pásek být až do příštího večera, kdy k tomu Andrew napsal pár slov. Byla to nejspontánnější píseň na desce."

C.: Co posloucháš mimo Sestry?

H.: " No, přivezl jsem si sebou čtyři kazety: jednu od Led Zeppelin, jednu od ABBy, jednu od Rolling Stones a tu poslední s Johnem Calem.

C.: Zajímavý mix. Ve Tvých písních je cítit silný vliv Calea.

H.: "Od té doby, co je Richard Burton mrtvý, je to největší žijící Velšan. Jeho desky, stejně jako ty, co dělal s Nico, jsou překrásné."

JENŽEJÁ NESTOJÍM O VLÍDNOST

1

Znám ty prapodivné milosrdné sestry Vlídnoti,
viděl jsem, jak líbaly nemocné, obsluhovaly starce,
dávaly bombony šilenci!

Díval jsem se, jak nejistě a smutně
postrkovaly v noci kolečkové křeslo u more!

Znám ty pupkaté velekněze vlídnoti,
drobnou šedovlasou stařenku,
pátera ze sousedství,
slavného básníka,

matku,

znám je všechny!

Díval jsem se, jak v noci nejistě a smutně
vylepovaly plakáty milosrdenství
na ztuhlé sloupy zoufalství.

2

Poznal jsem Všemohoucí Vlídnot osobně!

Seděl jsem u Jejích běloskvoucích nohou,
ucházel jsem o její důvěru!

Nemluvíli jsme o ničem nevlídném,

ale jednou v noci mě začaly děsit ty prapodivné milosrdné sestry,
ti pupkatí veleknězi.

Drobná stařenka mi přejela hlavu autem se špičatými koly!

Páter mi rozřízl třicho, strčil tam ruce

a křičel: "Kdepak máš duši? Kde máš duši?"

Slavný básník mě zvedl za flígr

a vyhodil oknem!

Matka mě opustila!

Rozběhl jsem se za Vlídnotí, vrazil do jejího pokoje

a zhanobil ji!

nožem, pro který není jméno, jsem jí zasadil tisíce ran

a infikoval jsem špinou!

Odnesl jsem ji na zádech jako funetrák!

do vydlážděné noci!

Psi vyli! Kočky prchaly! Všechna okna se zavírala!

Vynesl jsem ji po desatero schodech!

Položil jsem ji na podlahu ve svém pokoji,

klekl jsem k ní a plakal jsem. Plakal.

3

Jenomže co je Vlídnot? Zabil jsem Vlídnot,

jenomže co Vlídnot vlastně je?

Jsi vlídny, protože žiješ ve vlídném životě.

Svatý František byl vlídny!

Hlál je vlídná.

Dá se říct, že lidé, kteří vysedávají v parcích, jsou vlídnější!

Gregory Corso

SIUXSIE AND THE BANSHEES

"Netudeme o nás nikomu nic vysvětlovat, tudeme dělat co chceme a jestli to někdo nechápe - to je jeho problém." /Siouxsie/

Kdo asi první ze skupiny přátel, z londýnského předměstí Bromley, uslyšel o Sex Pistols? Faktem je, že takle zvláštní skupina lidí, příznačná svým oddivem ke kapele Johnnyho Rottena, šokujícím zevnějškem a způsobem života, na sebe upozornila všeho kolem punku chtivé novináře. V jednom z populárních phátků se objevil termín **THE BROMLEY CONTINGENT** a tak jim tohle pojmenování zůstalo.

K nekonvenčnímu vzhledu se nehodila konvenční jména a příjmení a tak se ze Susan Dallion stala nejdříve Suzie, potom Siouxsie, ze Stevena Baileyho - Spunk, později Two Tone Steve a nakonec Steve Severin.

V bouřlivém roce 1976 chtěl každý založit kapelu po vzoru Sex Pistols ať už uměl nebo neuměl hrát. Siouxsie a Severin se objevili na scéně poprvé v klubu 100, během punkového festivalu a pod názvem Siouxsie And The Banshees, který převzali z filmu na motivy E.A.Poea "Cry of The Banshee", zahráli šíleně divokou a monotóní verzi "The Lord's Prayer" a fragmenty textů "Twist And Shout" a "Knocking on Heaven's Door". V té již legendárním obsazení, hráli na festivalu po boku Siouxsie a Severina - kytarista Marco Pironi /později The Models, Rema Rema a Adam and The Ants/ a perkusista Simon Beverley, známý pod přezdívkou Sid Vicious /Flowers of Romance, Sex Pistols/. Hráli tak dlouho, dokud je z publika nepřivítala smršť lahví a různých předmětů. Za chvíli je takle zábava přestala bavit a tak po deseti minutách produkce odešli ze scény, nechávající po sobě tak špatnou pověst, že až v roce 1978 s nimi podepsala smlouvu firma Polygram.

V listopadu 1976 začala zbylá dvojice tvrdě pracovat na repertoáru a te chci. S novými hudebníky, kytaristou Johnem McKayem a bubeníkem Kenny Morrisem, se dostali přes hororové období, kdy koketují s ostrými neonacistickými pozami.

K Ř I K

"Název "The Scream" se hodí ke každé písni na desce, i když v různém pojetí. Ale každý z nás přece jinak volá o pomoc."/Banshees 1978/

Dá se říci, že první deska "The Scream" ukázala, že Banshees nezajímala ta stránka skutečnosti, ve které mladí lidé stojí ve frontě na podporu a revoltují proti establishmentu. Již první singl "Hong Kong Garden" s narážkami na tragédii Hiroshimi a Nagasaki, rozpačité otravy Japonců a Číňanů před narůstajícími tendencemi amerického stylu života, nepřímo vyjadřující strach před důsledky postupné amerikanizace Anglie, ohlašoval jisté změny v rockovém textu poloviny 70. let. Především uvolační od punkové žluči a sloganovosti.

"The Scream" přineslo soubor krátkých skladeb, někdy až drastických /"Carcass"/, studií schizofrenie a dezintegrace osobnosti pod tlakem omezené svobody, zritualizované každodennosti /Suburban Relapse, Jigsaw Feeling, Switch, Mirage, Overground/.

..."Zírám na Tvou televizní obrazovku,
něco ze sna mě zaklíná,
zírám to na mě Tvými rentgenovými očima,
vidím to skrz scénu,
představa není představou,
není to takové, jak se to zpočátku zdálo..."
/Mirage/ Přelud

Na otázku, co si vyžaduje takhle každodennost, odpovídá skladba "Metal Postcard" /Mittageisen/, věnovaná památce Johna Heartfielda, německého umělce ze 30. let, specializujícího se na fotomontáže s antinacistickou tematikou.

"Takhle písnička je výstraha," říká Siouxsie, "celá propaganda nacistů v těch dobách je o to nebezpečnější, že se lehko vetřela do vědomí lidí. Ale nejde mi třeba o tu histérii okolo likvidace Židů, nebo něco podobného, tenhle mechanismus propagandy dokonale pasuje do současnosti a bojím se, že jednoho dne nebudeme moci utéct denním rozkazům, které nám budou dávat megafony a kamery, pozorující nás bez ustání na ulici i v našich domech."

/G. Orwell - 1984/?!

Klaustrofotickou atmosféru, dokonale umocňuje chladná kovově znějící kytara McKaye, který stejně jako Pete Townshend, používá brutálního, hutného hraní na kytaru, vyhýbající se intonaci v momentech vyvrcholení.

"...Zamilovanej do tvejh pahejlů.
Zamilovanej do krvácení.
Zamilovanej do b lesti,
kterou jsi tehdy cítila,
když ses stávala zdechlinou,
stávala ses zdechlinou,
zdechlinou zdechlinou zahnívající zdechlinou...."
/Carcass/ Zdechliná.

Přes zjevnou spojitost s Patti Smith / v celku velmi povrchní/na opravdový původ hudby Banshees nepřímo poukazují tři skladby Beatles. Chrochtání sviní v Carcass připomíná konec skladby Piggies George Harrisona, jediná neautorská kompozice na "The Screem" je Helter Skelter" Lenona a McCartneyho /obě písně pochází z "Bílého alba" z roku 1968 a oba tituly uváděl Charlie Mason jako inspiraci ke vraždám ve vile Romana Polanského. Kromě toho v "The Lord's Prayer", kterým končily v té době koncerty Banshees, se objevuje prvek z "Twist And Shout", což je zase píseň, kterou končila vystoupení The Beatles. Pro toho, komu tyto tři věci unikly a nenamáhal se s tím, aby se do prvních třech alb pořádně započlouchal, to musí být malý šok. Očividná je také pokrevnost z psychedelickým rockem z let 1967-68, obzvláště s rannými Pink Floyd, se Sydem Barretem.

VRAŽDA v Hollywoodu

Herečka Sharon Tateová prosila vrahy, aby jí netrali život, aby směla přivést na svět své dítě, aniž tušila, že tvoreček, kterého nosila pod srdcem, byl sám dodatečným motivem její smrti. Dítě mělo být obětováno satanovi....

Bel Air, Hollywood, sídlo
filmových hvězd

Scéna, kterou jamajská služebná režiséra Romana Polanského a jeho ženy, herečky Sharon Tateové, spatřila jednoho srpnového rána roku 1969, když přišla do práce, vypadala jako z filmového horroru. U podjezdu byla za volantem vozu schoulena mrtvola neznámého mladíka. Později se zjistilo, že to byl jakýsi Steve Parent. U dveří vily ležel utodán Polanského přítel Voiteck Frykowski. Asi třicet metrů od něho, nedaleko bazénu, ležela jeho přítelkyně a bohatá dědička Gibby Folgerová. I ona měla bodné rány a zemřela patrně vykrvácením. V salóne vily ležely pak další dvě mrtvoly, paní domu Sharon Tateová a exkluzivní holič Jay Sebring. Na jednom ze schodů do domu bylo krví nakresleno prase a nad ním nápis

P O D E J T E si ruce

Následující - "Join Hands", je v základě, dalším vývojem po The Scream, obzvláště v písních "Placebo Effect", Regal Zone, "Icons", kdy dává Siouxsie zřejmé rovnítko mezi život a smrt - "...celý svět je přeplněný Zombíky", je přehlídkou živých artvol..

"---Mé oči odešly do nebes
Neřekla jsi mi, že bez nich budu slepý..."
/Icon/ Socha

Tuhle etapu tvorby, uzavírá album "Kaleidoscope" z roku 1980. Deska je o něco málo pesimistická, než "Join Hands", ale je podobné tematiky. Třeba v písni "Hybrid" je vidět pokračování "Overground", je studiem izolace a narůstající paranoi. "Christine" je autentický příběh Američanky Christine Sizemalové, u které žilo 22 různých osobností. "Happy House" je o zrádném, iluzi plném světě, ukazovaným v příjemných rodinných filmech s happy endem. Nic nového, nebereme-li do úvahy "Skin" s ekologickou tematikou. "Kaleidoscope" se ukázalo být nejslabším článkem v diskografii Banshees. Je typickým produktem přechodného období, i když by víc pasovalo krizového. V září 1979, v době turné po Skotsku, bez upozornění opustili náhle kapelu Mc Kay a Morris.. Poku o spolupráci se Stevem Johnsem a Paulem Cookem -ex Sex Pistols, skončil neúspěchem a tak, aby mohli Banshees dodržet smlouvu, bleskově stáhli z Londýna bubeníka Budgieho /ex Slits/ a prázdné místo kytaristy zaujal dočasně Robert Smith z tehdejší předkapely Banshee, The Cure. Teprve v lednu 1981 se stal oficiálním členem skupiny kytarista John McGeoch /Magazine, Visage/.

Pokud The Scream a Join Hands ve velké míře protudily k životu nejrozmanitější spojení s prorokováním záhuby, potom "Kaleidoscope" ohlašoval zřetelně renesanci psychadelie, která pronikla nejdříve do tzv. "positivního punku", zakrátko po té zase podlehl redukci do úrovně dekorace podřadných hororů v londýnském klubu Batcave. Ovšem, že se přizpůsobila aktuálním snahám té doby - přesily a všeotecnosti elektronických prostředků - a vzala si zachmuřené metaforismy. Podstata této muziky však zůstala nezměněná - v obrazotvornosti, tvoření atmosféry, nadnesení popisovaných situací a pečlivém propracování dramaturgie koncertů, které má působit totálním způsobem na smysly posluchačů, šokovat je.

Batcave

/ Jeskyně netopýrů /
- lokál v jižní části Londýna a "gothic rock", dů-
ba a výrazně post-punkovým rodokmenem a určité ně-
čím navíc

Kapely jako U.K. Decay, Alien Sex Fiend, Flesh For
Lulu, Specimen, Sex Gang Children atd. .

MASKY a rituály

Hodinový film "Nocturne", natočený na koncertech v Royal Albert Hall 30. září a 1. října roku 1983, dokazuje, že se Banshees stali hvězdami, které dokážou zaplnit i největší koncertní sály. Vrcholným okamžikem filmu je neobvykle dramatická, ohromující vizuálními efekty a zvláštní atmosférou skladba "Voodoo Dolly". Pochází ze čtvrtého alba "Ju Ju" vydaného v roce 1981. Ju Ju, Voodoo, Halloween - tajemné rituály a kněžka Siouxsie. Něco podobného by ještě dva, tři roky předtím vyvolalo jen posměch a pohrdání. Ale doba se změnila, po punkové vlně veřejnost zase zaplnila hlediště stadionů. Je to paradox, ale pro Banshees to byl návrat do počátků - k fascinaci okultismem a filmovými horrory. Sám název kapely má původ v irských pohádkách, podle kterých víla Banshee, ohlašuje smrt v domě, kde bylo vysloveno její jméno.

"Jednoduše - ke mně jen promlouvají spontánní vize a symboly vyzařující nadlidskou sílu. Možná, že je nebezpečné si s nimi hrát, většinou si obtvzlášť nelámu hlavu se zkoumáním jejich významů."

Souxsie 1983

"Zdá se mi, že každý má své osobní "voodoo", které ho může zničit - špatný návyk nebo něco co miluje, i když nemusí"

1981 - "Voodoo Dolly"

Album Ju Ju přineslo velkou změnu v textech písniček. Na téhle desce se každý stává obětí své vlastní vášně, chorých preludů /Sin In My Heart, Night Shift/, či náboženského fanatismu /Arabian Knight/. Desku uzavírá skladba "Voodoo Dolly", podobající se primitivnímu blues, za pozdního odpoledne, kdesi ve špině Luisiany a předpovídá další album

POLIBEK v domě snů

"Slonice Nellie stalila

Titul výše uvedeného alba, byl převzat z televizního seriálu o "domě snů", který existoval v Hollywoodu ve 30. letech a bylo v něm možno strávit noc s dvojnáskem filmové hvězdy.

Objevily se tu různorodé skladby: o bludném kruhu /Circle/, o sexu jako jakési setevraždě /Cascade, Melt!, Green Fingers/, o nenaplněné lásce, jako mučící nástroj /Obsession, Cocoon/.

"Slyšíš ten dech - je to krutý dech
zadušený v jeđu - Tvé posedlosti
Můžeš cítit ten tlukot - je to majetnický
tlukot
Tvůj tep se zastaví ve dnech - Tvé
posedlosti

/Obsession/Posedlost

svůj bágl a řekla stohem cirkusu."

A CO DÁL ...

Po nestejnorodém "Kaleidoscopu", album Ju Ju ukazuje Banshees jako dozrálou, ucelenou kapelu a "A Kiss In The Dreamhouse" můžeme považovat za jejich "Tour de Force", je svědectvím jejich umělecké zralosti. Jediným vážným konkurentem téhle desky v oblasti nového britského rocku mohla být v té době snad jen "Pornography" od The Cure. Když v r. 1982 odešel Mc Geoch, jeho místo zaujal R. Smith.

Práce na "A kiss In The Dreamhouse" byla tak vyčerpávající, že celý následující rok 1983 protíhal v příjemnějších, spíše relaxačních pracích.

Po vydání EP "Wild Things" Souxsie a Budgie odjíždí v lednu na Havajské ostrovy, aby tady nahráli - jako Creatures - album "Feast".

Ve stejné době Severin a Smith vystupovali se svým repertoárem spolu s tanečnicí a zpěvačkou Jeanette Landray, pod klavičkou The Glove /název si vypůjčili ze "Žluté ponorky"/ a materiál nakonec zaznamenali na dlouhohrajícím albu, nazvaném "Blue Sunshine".

Po téhle individuální terapii se čtveřice sešla nanovo a výsledkem práce byl singl "Dear Prudence", po "Helter Skelter" další písnička z "Bílého alba" The Beatles.

V roce 1984 začala kapela práci na novém studiovém albu, které dostalo jméno "Hyena". Jako koncert "Nocturne" otvírá "Svěcení jara" od Stravinského, tak "Hyenu" uvádí úryvek z "Madame Butterfly". Hlavním motivem na desce je srážka iluze štěstí s brutální realitou, jakoby vytrhávalo vědomí člověka, že není hercem v nějaké romantické milostné historce, ale v pornografickém filmu.

Z hudebního hlediska můžeme "Hyenu" považovat za nejdokonalejší počín Banshees. Výborná produkce Mike Hedgese, prostorový, čistý zvuk, vliv různých hudebních kultur - španělsko - americké motivy /Bring Me The Head Of The Preacher Man - Přines mi hlavu kazatele/, z Dálného i Blízkého Východu /We hunger, Blow The House Down/, prvky gospelu /Take Me Back/. Z druhé strany je to deska svými písničkami a zmírněnou expresionističností nejméně rockovou deskou v diskografii souboru.

Rok 1986 a album "Tindertox" - není předsudkem, když připustím, že je sentimentální cestou do minulosti - až ke "The Screem". Tenhle dojem unocnuje hra nového kytaristy, John Valentine Carrutherse /ex Clock DVA/ připomínající svou hrou styl J. McKaye. Tindertox přináší, přes různou jakost materiálů, solidní porci rocku. Problém je v tom, že už nemá takovou magnetickou sílu co měly desky v době mezi "The Screem" a "A kiss In The Dreamhouse".

Trochu zvláštním a obtvzlášť zajímavým altem Banshees je "Through The Looking Glass" z roku 1987, které přináší soubor skladeb přepracovaných z originálů. Je tu směsice tak rozmanitých autorů jako Billie Holiday /Strange Fruit/, Julie Driscoll /This Wheels On Fire/, Roxy Music /Sea Breezes/, Television /Little Johnny Jewel/, Iggy Pop /The Passenger/, The Doors /You're Lost Little Girl/, Kraftwerk /Hall Of Mirrors/ či píseň z filmu "Kniha džunglí" /Trust In Me/. Celkově velmi dobrá deska, plná představ a překvapení.

Hned po nahrání "Through The Looking Glass" nastaly změny v obsazení. Odešel J.V. Carruthers a na jeho místo přišel John Klein, dosud hrající v Skeletal Family. Pátým členem se stal klávesista Martin Mc Carrick /dříve hrál v doprovodné kapelě Marca Almonda/.

/MM. Jerzy A. Rzewuski/

Po půldruha roční přestávce se Banshees v červenci tohoto roku vrátili zpět na hudební scénu singlem "Peek A Boo" po něm následovalo albu "Peep Show" a začátkem podzimu se vydali na turné po Severní Americe.

některé 12" EP:

Israel /80
Fire Works /83
The Thorn /84
Dazzle /84
Candyman /85
Cities In Dust/85

VIDEO: Once Upon A time /kompilace singlů/
Live Spellbound '81
Nocturne

Generation Without Name c 1988

